

gelse for at modtage tilskuddet, og størrelsen af disse kassers udgifter til understøttelse, herunder børnetillæg.

Kommunerne og den fælleskommunale udligningsfond deltog i statens udgifter i henhold til lovgivningen under krigen om 70 pct. tilskud til reguleringen af dagpengesatserne og børnetillæg til vanskeligt stillede kasser efter tilsvarende regler, som er gældende for det almindelige statstilskud, der udredes i forhold til kontingentet. Man finder det rettest, at kommunerne og udligningsfonden deltager også i de heromhandlede udgifter. $\frac{1}{3}$ af udgiften vil herefter blive refunderet staten, jfr. arbejdsløshedslovens § 13, stk. 7, og § 19, stk. 7, sammenholdt med § 38, stk. 1, således at statens merudgift på grundlag af 1948—49 kan anslås til 11,9 mill. kr. Herfra kan yderligere trækkes det beløb, som statskassen sparer i tilskud til arbejdsløshedsfonden — beregnet på grundlag af 1948—1949 0,9 mill. kr.

I denne forbindelse skal det endvidere bemærkes, at efter de gældende regler, jfr. arbejdsløshedslovens § 13, stk. 1, yder staten (med delvis refusion af kommunerne) tilskud til arbejdsløshedskassernes hovedforsikring i forhold til medlemsbidraget, hvilket tilskud for tiden i gennemsnit udgør ca. 75 pct. af medlemsbidraget. Da medlemsbidrag + statstilskud hertil set over en længere årrække må svare til understøttelsesudgiften, vil statstilskuddet til kontingentet komme til at svare til $\frac{75}{175} = \frac{3}{7}$ af den samlede understøttelsesudgift med fradrag af den del, som direkte refunderes af staten (husejehjælpen). Det vil følge heraf, at ydelse af statstilskud direkte i forhold til enkelte hjælpearter på langt sigt må antages at ville medføre en besparelse på $\frac{3}{7}$ af det direkte tilskud, forudsat at kassernes ydelser iøvrigt er konstante. Lignende betragtninger kan fremsættes med hensyn til fortsættelsesforsikringen. Da det imidlertid er usikkert, hvorvidt og i bekræftende fald i hvilket omfang et direkte statstilskud til enkelte hjælpearter rent faktisk inden for en nærmere fremtid vil have indvirkning på kontingentet og dermed på statstilskuddet hertil, har man dog ment at måtte afholde sig fra at opstille nærmere beregninger med hensyn til eventuelle besparelser som følge af det omhandlede forhold.

Som foran nævnt ydes den foreslåede refusion første gang i efteråret 1950 på grundlag af kassernes udgifter i regnskabsåret 1949—50. For visse kasser, herunder arbejdsmændenes arbejdsløshedskasse, har det imidlertid i de senere år efter bortfaldet af de ekstraordinære refusionslove medført

betydelige økonomiske vanskeligheder at udrede de vedtægtsmæssige understøttelser og forhøjede børnetillæg. I medfør af det den 1. april 1948 fremsatte lovforslag skulle den forhøjede refusion have virkning for kassernes udgifter for tiden efter den 1. april 1947. Det var endvidere som en overgangsbestemmelse foreslået at stille 10 mill. kr. til rådighed for arbejdsministeren til fordeling blandt kasser, for hvilke det har medført betydelige økonomiske vanskeligheder i tiden fra 1. april 1946 til 31. marts 1947 uden direkte tilskud fra det offentlige at yde de vedtægtsmæssige dagpenge og børnetillæg.

Under 27. oktober 1948 opnåede arbejdsministeriet finansudvalgets tilslutning til at fordele et engangsbeløb af 13 mill. kr. blandt de vanskeligtstillede arbejdsløshedskasser, jfr. herved lov om tillægsbevilling for finansåret fra 1. april 1948 til 31. marts 1949 § 15 B. II som 10 (R. T. 1948—49, tillæg A., sp. 5359 og 5999, aktstykke nr. 23), men uanset denne bevilling findes det påkrævet at yde yderligere støtte til vanskeligt stillede arbejdsløshedskasser, hvis økonomiske forhold i tiden fra 1. april 1946, da de særlige refusionsregler faldt bort, og indtil 31. marts 1949 er blevet væsentlig forringet på grund af ydelse af forhøjede børne- og forsørger-tillæg. I så henseende kan det oplyses, at kasserne, såfremt det den 1. april 1948 fremsatte lovforslag var blevet gennemført, ville have modtaget refusion med 10 mill. kr. for 1946—47, 16,7 mill. kr. for 1947—48 og 17,8 mill. kr. for 1948—49, ialt 44,5 mill. kr. Heraf er med finansudvalgets tilslutning refunderet de ovennævnte 13 mill. kr., således at kasserne under den anførte forudsætning er gået glip af en refusion af ialt 31,5 mill. kr. Til delvis dækning heraf foreslås i § 2 ydet et rådighedsbeløb af 15 mill. kr. til fordeling blandt de ovenfor nævnte vanskeligt stillede arbejdsløshedskasser.

I forbindelse med de foran omhandlede forslag stiller man forslag om visse yderligere ændringer i arbejdsløshedsloven. Med hensyn til disse ændringer henvises der til bemærkningerne vedrørende de enkelte bestemmelser.

Ad § 1.

Til § 11.

Den foreslåede ændring er en følge af ændringen i § 15, stk. 9 (nyt stk. 10).

Til § 13.

Stk. 2. Bestemmelsen, der er indføjet ved lov nr. 338 af 29. juli 1942, tilsigter at sikre en passende forskel mellem ydelserne til forsørgere og ikke-forsørgere under 25